

ဒေါက်တာ
ရွှေသွေး

ဗဟုသုတနှင့်

၆

လက်ကိုင်ဂျာနယ်

ကြိုးကြာတောင်ပံခတ်သံ၏ ဟိုဘက်မှာ (အမှာ စာမဟုတ်၊
ဝတ္ထုကိုခံစားခြင်း)

(၁)

လင်္ကာရည်ကျော်ကို စတွေ့ကတည်းက ဆရာဝန်ရုပ်ရည်ရှိသော ဆရာဝန်တစ်ဦးဟု စိတ်ထဲ မှတ်လိုက်သည်။ ဆရာဝန်က ဆရာဝန်ရုပ်ထွက်တာ ဘာဆန်းသလဲ မေးစရာရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု မန္တလေးခုတင် (၁၀၀)ဆွံ့ ဆေးရုံမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်တုန်းက အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို သတိရမိသည်။ ဆေးကျောင်းက သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏ သားငယ် ဆေးရုံကို အကြောင်း ကိစ္စ တစ်ခုနှင့် လာတုန်းကပါ။ ကျွန်တော်တို့ နှင့် ဆုံတွေ့ပြီး အိမ်အပြန် သူ့အမေကို ပြောသည် တဲ့။ ‘ဆေးရုံ အုပ်ကြီး ကြည့်ရတာ ပဲပွဲစားကြီးနဲ့ တူလိုက်တာ။ အရိုးအထူးကုဆရာဝန်ကြီးက ပုဆိုးခါးပုံစံ ချထားတော့ ကျောင်းဆရာနဲ့ တူတယ်။ သမားတော်ကတော့ စာရေးဆရာပုံပေါက်နေတယ်’ တဲ့။ အဲဒီ တုန်းက ကျွန်တော်က ဘာစာမှ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မရေးရသေးချိန်။ သူငယ်ချင်းတစ်ဦး နှစ် နှစ် ကာလ နယ်မှာ ဆေးခန်းစဖွင့်တုန်း ကြုံရတာ လည်း ပြီးချင်စရာ။ သူတို့ နယ်ကို ရုပ်ရှင်လာရိုက်တာ ဆရာဝန်သရုပ်ဆောင်ဖို့ လူလိုနေတာနဲ့ ဒါရိုက်တာက သူ့ကို ဆရာဝန်အဖြစ် နှစ်ခန်း၊ သုံးခန်း သရုပ် ဆောင်ပေးဖို့ ကမ်းလှမ်းသတဲ့။ သူက စိတ်အားတက်ကြွစွာနဲ့ သရုပ်ဆောင်ပေးလိုက်ရသတဲ့။ တတ် သည့်ပညာ မနေသာဆိုသကိုး။ အနီရုပ်ရှင်ကား ရုံတင်တော့ ဆရာစိန်ခင်မောင်ရီက ‘ဒါကိုဖတ်ပြီးမှ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပါခင်ဗျား’မှာ အနီဆရာဝန်လူချောလေးကို သို့ကလို ရေရေလည်လည်တွယ်ပါလေသည်။ ‘ဆရာဝန်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်တဲ့ လူက မသားနားလိုက်တာ။ သနရုပ်ပ မရှိလိုက်တာ။ ဒီထက်

ဆရာဝန် ရုပ်ပေါက်တဲ့ သူကို ထည့်သုံးရောပေါ့'တဲ့။ 'မယ်လမင်း'မရော
တဲ့ ဆရာဝန်အစစ်ကြီး အပြောခံလိုက်ရပုံ။ သို့မို့ကြောင့်
လင်္ကာရည်ကျော် ဆရာဝန်ရုပ်ပေါက်တာကို ကျွန်တော်
တခုတ်တရပြောရတာ ပဲ ဖြစ်သည်။

(၂)

ကြိုးကြာတွေ မြန်မာပြည်အနှံ့ အသီးသီး အသက အသက တာဝန်
ထမ်းဖို့ အဝေးကိုပျံကြပြီ။ အဝေးဟိုဘက်မှာ ဘာရှိသလဲ။ တချို့က တစ်
ချိန်မှာ မြို့ပြန်ခို။ ဘွဲ့လွန်တက်။ ယခု ဝတ္ထုရှည်က မြို့မှာ ဆောင်းပြန်ခို
သော ကြိုးကြာတစ်ကောင်အကြောင်း၊ သူ ရေးနေကျ
အလှသမုဒယနှောင်ကြိုး ရစ်ပတ်ချည်တုပ်ခံရသူတို့ အကြောင်း၊
အလွမ်းဖွဲ့၊ မျက်ရည်ဖွဲ့၊ တြိဂံအချစ်၊ ဇာတ်ကောင်တွေက စံပြ လူသား
တွေ။ ချော၊ တော်၊ ထက်မြက်၊ အများ အတွက် ဘဝကိုစတေး၊ စွန့်လွှတ်
စွန့်စား၊ မတစ်ထောင် တစ်ကောင်ဖွား၊ တည်ငြိမ်လှပသော
အရေးအဖွဲ့ကြောင့် ဇာတ်လမ်းက မဆန်းလှသော်လည်း လက်ကမချနိုင်
အောင် သင့်ကို သွေးဆောင်လိမ့်မည်။ ဇာတ်လိုက်က ဒေါက်တာယဉ်
သွေး။

‘သူနာမည်က ဒေါက်တာယဉ်သွေးပါ။ ကလေးအထူးကု
ဘွဲ့လွန်ဝင်ဖြေမယ်ဆိုပြီး ကလေး ဆောင်မှာ ပဲ အမြဲနေ၊ ကလေးတွေကို
ခင်မင်နေ၊ ကလေးတွေက သူ့ကို ချစ်ကြလွန်းလို့ ‘ဒေါက်တာ ရွှေသွေး’
လို့ တစ်ဆေးရုံလုံးက ခေါ်ကြတာ’

‘ရုပ်ရည် သည် မျှသန့်ပြန့်ချောမောပြီး အလွန်နွေးထွေးသော အပြုံး
ပိုင်ရှင်’ ‘ဘုရားရေ . . . အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့ဟန်ပေါက်နေသည့် ဆရာဝ
န်သည် စည်းကမ်းနှင့် ပတ်သက်လာသောအခါ သည် မျှပင် ပြတ်သားနီ

င်သတဲ့ လား’သူ့ဇာတ်လိုက်က အပြစ်ပြောစရာ တစ်ခုပဲရှိသည် ။
မျက်နှာများ တတ်ခြင်း။ လမ်းခွဲသွားခဲ့ကြသည့် ချစ်သူတွေအားလုံးကလည်း
ညှိုး သူ့ကို အခင်အမင်မပျက် သူငယ်ချင်း လိုပဲ
ဆက်လက်ဆက်ဆံနေကြသည် တဲ့ ။

ဇာတ်လိုက်ကျော် မောင်ယဉ်သွေးတစ်ယောက် ဘွဲ့လွန်သင်တန်းတက်စဉ် ကြုံရတဲ့ ဝေဒနာတွေ အတွေ့အကြုံစေ့စုံတွေကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ။ ကျွန်တော်ပင်လျှင် ဘွဲ့လွန်သင်တန်းသားဘဝ (၁၉၈၃-၈၅)ကို ပြန်လည်အောက်မေ့သတိရမိ။ လူနာနှင့် ဆရာဝန်ဆက်ဆံရေး၊ လူနာနှင့် လူနာရှင် ဆက်ဆံရေးအဖူအထစ်များ ၊ ဆရာဝန်အချင်းချင်း ဆက်ဆံရေးကြိုးထုံးများ ၊ ဆရာဝန်နှင့် အုပ်ချုပ်ရေး ကဏ္ဍတိုးတိုက်မှုများ ၊ တစ်ဖက်က ဘွဲ့လွန်တက်ရင်း တစ်ဖက်က ဆေးကုတဲ့ အလုပ် မလစ်ဟင်းရအောင် ဂရုဓမ္မပြုရ။ သင်ကြားရေးဌာနက ဆရာတွေ မအားလပ်ရင် ကိုယ်ပွား ‘အလုပ်သင်ဆရာ’ဝင် လုပ်ပေးရ။ ဆေးကျောင်းသား/သူတွေကို စာကူသင်ပေးရ။ မိမိ အထူးပြုလေ့လာနေသော ကလေး ကျန်းမာရေးပြဿနာကို ကျမ်းကြီးတင်ဖို့ လုံးပန်းရ။ တွေ့ရတဲ့ ရောဂါတွေက စုံမှ စုံ။ အာဟာရချို့တဲ့ မှု၊ ဘယ်ရီဘယ်ရီရောဂါ။ ကျောက်ကပ်ရောဂါ/သွေးတိုး ။ နှလုံး အမြှေးရောင် ပြည်တည်ရောဂါ။ အစာ အဆိပ်သင့်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဓာတ်ပြိုကွဲချင်စရာ။ မနိုင်ဝန်ထမ်းရခြင်း။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဆရာကျော် ကတော့ ခပ်အေးအေးပဲ။ ‘ငါ့စိတ်ဓာတ်ကလည်း ကျကိုမကျတတ်တာကွ’လို့ ပြောနိုင်သေးသတဲ့ ။ ဒီကြားထဲ ဒေါက်တာရွှေသွေးက နှမငယ်နှင့် ကြည်လိုက်နိုင်သေးသည် ။ သို့သော်လည်း နှစ်စဉ်ကလို တွေ့သမျှ ချောချောလှလှ မိန်းမပျိုတွေကို ‘ငါ့ဥစ္စာ ငါ့ဥစ္စာ’လို့ မအော်တော့ဘဲ စာအုပ်ပုံထဲ စိတ်ကိုနှစ်ဖို့ ကြိုးစားနေရသတဲ့ ။

မပန်းမှုံလေးက စာလည်း တော်၊ ထက်မြက်၊ လှပသိမ်မွေ့။ မိသားစု

ကလည်း ပြည့်စုံကုံလုံ။ ဒေါက်တာယဉ်သွေးကို စတွေ့ကတည်းက ချစ်ကြင်နာလိုသူ။ သူငယ်ချင်းတွေ တားတဲ့ ဆီးတဲ့ ကြားက ဆရာယဉ်သွေးကို စွန့်စွန့်စားစား ချစ်မယ့်သူ။ တစ်ရက်မှာ ဆရာယဉ်သွေး သူ့ကို စွန့်ပစ်သွားသည့် တိုင် ဆရာနဲ့ ချစ်ခဲ့ဖူးတာကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားမယ့်သူ။ ဆရာယဉ်သွေးကလည်း မပန်းမှုကို သူ ရင်ခုန် မိသတဲ့ ။ သို့ပေတဲ့ 'ဒီရင်က ငယ်ငယ်ကတည်း ခဏခဏခုန်တတ်တော့ ကိုယ့်ရင်ခုန်သံလည်း ကိုယ်မ ယုံတော့ဘူး။ သူများ သားသမီး အညွန့်တလူလူနဲ့ ဥစ္စာကို ဒုက္ခပေးမိသလိုမျိုးလည်း အဖြစ်မခံတော့ဘူး လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီးသားပါ' လို့ ခံယူမိပါသတဲ့ ။ သူ စဉ်းစားတုံ့ဆိုင်းနေရတဲ့ အကြောင်းက မပန်းမှု အစ်ကို၊ အစ်မတွေက ယူကေမှာ အခြေကျနေပြီ။ သူကလေးက ကျောင်းပြီးရင် ဟိုကိုလိုက်သွားမှာ ။ သူကတော့ အမိမြေမှာ ဘဲ တစ်သက်တာနေမည့်သူ။ ရေကြည်ရာ မြက်နုစိမ်းရာမှာ အခြေမချဘဲ မိခင် ရင်ငွေ့မှာ ထင်းပုံခေါင်းချနေမည့် သူ။ သူ့ကြောင့် သူ မြတ်နိုးလှတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ဘဝလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားမှာ ၊ စောင်းသွားမှာ မလိုလားတဲ့ သူ။

ကလေးဆေးပညာမဟာသိပ္ပံဘွဲ့ရ။ ကလေးအထူးကုဆရာဝန်ဖြစ်လာပြီ။ သို့ပေတဲ့ ပွဲက မပြီးသေး။ တော်ဝင်သမားတော်ဘွဲ့အတွက် နေ့မီးညှိမီးနှင့် စာကျက်ရပြန်သည် ။ ခက်ခဲပင်ပန်းလှတဲ့ ပွဲ။ ဒီစာမေးပွဲအောင်တော့ နောက်စာမေးပွဲတစ်ခုက စောင့်လို့ ကြို။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားကျွမ်းကျင်မှု စစ်ဆေးတဲ့ စာမေးပွဲ။ စာမေးပွဲတွေ လုံးချာပတ်လည်ကြားထဲမှာ ပဲ ချစ်သူ မပန်းမှုက ယူကေထွက် သွား။ သူ တားဆီးဖို့ မကြိုးစားခဲ့။ ချစ်လျက်ကယ်နဲ့ မတားရက် မဆီးရက်ပြန်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစာမေး ပွဲအောင်။ သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်က 'အောင်မှာ ပေါ့။ မင်းက အသည်းနှလုံးမှ မရှိတာ၊ အင်္ဂလိပ်က အသည်းနှလုံး မရှိတဲ့ ဆရာဝန်

တွေမှ သဘောကျတာကွ'ဟု အလှောင်ခံရသေးသည်။

အင်္ဂလန်ပညာတော်သင်ဘဝ၊ တစ်ဖက်က အလုပ်လုပ်ရင်း တစ်ဖက်က စာမေးပွဲဖြေရင်း ယူကေကျန်းမာရေးစနစ်နဲ့ စာမေးပွဲစနစ်နဲ့ ပွတ်တိုက်တွေ့ထိရုံနာ၊ ဒဏ်ရာရ။ တချို့သောစနစ်တွေ၊ ဓလေ့တွေက အတုယူချင်စရာ။ တချို့က ကိုယ့်ရေ ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်ခြေနှင့် အံ့မဝင်လှ။ လူနာဆရာဝန် ဆက်ဆံရေး၊ အသားအရောင်၊ အရှေ့တိုင်းသား အနောက်တိုင်းသား ခွဲခြားဆက်ဆံမှု၊ အင်္ဂလန်ရောက် မြန်မာအမျိုးသမီးတချို့နှင့် အင်္ဂလန်ပေါက်ဆရာဝန်တွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုချင်း တိုးတိုက် မိခြင်း၊ အင်္ဂလန်ရောက် မပန်းမှုက ရင့်ကျက်တည်ကြည်မှု ထပ်ဆောင်းလာတာတွေရ။ လှမြ၊ သူ့ကို နူးညံ့စွာချစ်မြဲ၊ မြတ်နိုးတိမ်းမူးဆဲ။

ဆရာယဉ်သွေးတစ်ယောက် ချစ်သူအတွက် ခံစားမှုတွေကို ရင်ထဲထိုးသိပ် သော့ခတ်ဖို့ ကြိုးစားဆဲ။ တော်ဝင်ကောလိပ်စာမေးပွဲမှာ ပထမအကြိမ် ကျရှုံး။ မပန်းမှုက တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် အောင်သွားခဲ့။ ကျရတဲ့ အကြောင်းက ဆရာတွေမေးတာ နိစ္စရူပ တွေ့ကြုံဆိုရတဲ့ ကလေးကျန်းမာရေး ပြဿနာတွေ။ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် စေ့စေ့စပ်စပ် မေးတာ။ သူဖြေဖို့ ပြင်ဆင်ထားတာက ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် ရှားရှားပါးပါး ရောဂါတွေ။ နောက်ဆုံးပေါ် လေ့လာတွေ့ရှိချက်တွေ။ မေးခွန်းနှင့် အဖြေမ တည့်လေ။ သူတို့ ရဲ့ ကျန်းမာရေးစနစ်နှင့် စိမ်းနေတာလည်း ပါသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်ဖြေတော့ ရှောရှောရှူရှူအောင်သည်။ တော်ဝင်ကလေးသမားတော်ဘွဲ့ရပြီ။ သူ့ဘာဆက်လုပ်မလဲ။ ချစ်သူနဲ့ လက်တွဲပြီး အနာဂတ်ဘဝအတွက် ပြင်ဆင်ရမလား။ ကြိုးကြာတစ်ကောင်လို နေမြဒေသ ပြန်ခေါင်း လှည့်ရတော့မလား။

အင်္ဂလန်မှာ ချစ်သူနှစ်ဦး အတူတူလျှောက်လည်ပတ်ကြ။ အိုင်ယာလ

န်အလှက သူတို့ ကို ဖမ်းစား။ ဘီလူးကမ်းခြေ။ သို့သော်လည်း ဒေါက်
တာယဉ်သွေးက ပုဂံအရိပ်ကို မမေ့သေး။ ရွှေတိဂုံ ဘုရားကို မှန်မှန်ဖူးချ
င်သေး။ မပြည့်စုံတဲ့ အခြေအနေမှာ နာမကျန်းနေတဲ့ မြန်မာကလေးငယ်
တွေကို ကုသချင်သေး။ ချစ်သူကို မျက်ရည်မှန်မှန်ကြားမှာ စွန့်ထားခဲ့။
ကြိုးကြာနီတစ်ကောင် စိမ်းတဲ့ မြေသို့ ပြန် လာပြီ။ ရင်ထဲ ကြေကွဲဆွတ်
ကျင်။ မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်။ တာဝန်ကျရာ ရှမ်းပြည်နယ်တစ်နေရာ
ဆီ ခရီးဆက် ချီတက်။ အသိပညာ ဗဟု သုတ ဆင်းရဲတဲ့ တိုင်းရင်းသား
ဆွေမျိုးတွေအလယ် အလုပ်ထဲ မှာ ဘဝကိုနှစ်မြှုပ်ပြီး အချစ်ကိုမေ့ပစ်ဖို့
ကြိုးစား။ မြန်မာပြည် ခေတ္တအလည်ပြန်တဲ့ ချစ်သူခေါ်သံနဲ့ တာဝန်ခေါ်
သံကြား လွန်ဆွဲရပြန်။ တာဝန်ခေါ်သံက ချစ်သူခေါ်သံကို လွှမ်းမိုးကြီးစိုး
ခဲ့။

နောက်ဆုံး မပန်းမှုံ စေ့စပ်တော့မတဲ့ ။ မပန်းမှုံ လက်ထပ်တော့မတဲ့
။ ရင်ထဲပူ။ ပူတယ်လေ ဆယ်နေကဲ။ ကြိုးကြာတစ်ကောင်ဖြစ်ပေမယ့် ချ
စ်သူဆီအရောက် မပျံသန်းနိုင်။ ကျင့်ဝတ်၊ တာဝန်၊ ကရုဏာကြိုးတွေက
တုပ်နှောင်လို့ နေ။ မပန်းမှုံ သူငယ်ချင်းနွယ်နီက ဒေါက်တာယဉ်သွေးကို
စွဲချက် တွေတင်တော့ ဒေါက်တာယဉ်သွေးက သို့ကလို တုံ့ပြန်ခဲ့။

‘ဟိုမှာ က ကိုယ့်လိုလုပ်ပေးနိုင်တဲ့ လူတွေ အများကြီး နွယ်နီရဲ့ ၊ ဟို
မှာ ဆုံခဲ့တဲ့ စကော့လူမျိုး ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ယူဂန်ဒါကိုသွားတ
ယ်။ ဆရာလည်း အံ့ဩလို့ ၊ မင်းဆီမှာ မင်း ဒီလောက် အဆင်ပြေတာ
ဘာလို့ ဒီလောက်ဒုက္ခတွေကြားထဲကို သွားရတာ လဲလို့ မေးတော့ ဒီမှာ
ငါက အားလုံး ထဲက တစ်ယောက်ပဲတဲ့ ။ ဟိုကျရင် ငါက သိပ်အသုံးဝင်
တဲ့ တစ်ယောက် ဖြစ်မှာ တဲ့ ၊ လူမျိုးခြားက တောင် မတိုးတက်တဲ့ ဒေသ
တွေအပေါ် အဲသလိုသဘောထားတာ ဆရာတို့ က
ပိုသဘောထားနိုင်ရမှာ ပေါ့’

ပညာရှင်ဘဝနဲ့ အသက်ရှင်ရပ်တည်နေတဲ့ လူတွေအတွက် ဆက်လက်ပညာဆည်းပူးခွင့်၊ ရပြီး သမျှပညာကို အသိအမှတ်ပြုခံရပြီး အစွမ်းကုန်အသုံးချခွင့်။ ဒါတွေကြောင့် ဟိုမှာ ဆက်နေကြတာ ပေါ့လို့ နွယ်နီက သူ့ သူငယ်ချင်းဘက်က လျှောက်လဲတော့ ဒေါက်တာယဉ်သွေးက သူ့ရဲ့ ဘဝ အဘိ ဓမ္မာကို သို့ကလိုဖွင့်သည်။ ။

‘ဆရာဘက်မှာ လည်း နှုတ်ကထုတ်မပြော၊ လက်ကချမရေးပေမယ့် အသွေးထဲ အသားထဲက နေလိုက်နာရမယ့် ကတိကဝတ်တွေ၊ မချိုးဖောက်ကောင်းတဲ့ ယုံကြည်မှုတွေရှိတယ် နွယ်နီ။ ပြီးတော့ ပညာဆိုတာလည်း ဥစ္စာလေးပါးထဲက တစ်ပါးပါ။ ကျန်တဲ့ သုံးပါးထဲက နှစ်ပါးနဲ့ အတူတူပဲ၊ တစ်သက် လုံး ကြိုးစားစုဆောင်းပြီး သက်တမ်းကုန်တော့ ထားခဲ့ရတာ မျိုးပါ။ ကိုယ်ရပ်ချင်တဲ့ အချိန် ရပ်လို့ ရတာ ပါပဲ။ ဆရာဝန်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ပညာရှာမရပ်ဘူးဆိုပေမယ့် ရှာနိုင်တဲ့ ပမာဏကို အကန့်အသတ် ဖြစ်လာရင်တော့ ဖြစ်လာတဲ့ အကန့်အသတ်ကို လက်ခံရမှာ ပါပဲ’

မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမကွပ်ညှပ်နေတဲ့ ကြားက ဒေါက်တာယဉ်သွေးခမျာ သူ့ချစ်သူ မပန်းမှုံ ယူကေ မှာ လက်ထပ်တော့မယ့်နေ့က နေမထိ ထိုင်မသာ။ ဒီအချိန်မှာ တိုက်ဆိုင်လှစွာ ကလေးလူနာတစ်ဦး ပေါက်ချလာ။ ရောဂါက ဆီးချိုဆိပ်တက်ခြင်း (DIABETIC KETOACIDOSIS)။ ဒါမျိုး ရောဂါက မြန်မာပြည်မှာ ရာမှ ရှား။ ယူကေ ပညာသင်ဘဝက ရခဲ့တဲ့ ပညာနဲ့ သမ္ဘာနဲ့ ကုလိုက်တော့ ကလေး သေတွင်းမှ လွတ်မြောက်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဝေဒနာတွေ ခေတ္တမေ့ထားပြီး ကလေးအသက်ကို သေမင်းလက်မှ အတင်းလုယူခဲ့ရ။ ငါ မြန်မာပြည်မှာ ရှိနေမှ ဖြစ်မယ်။ ငါ ဒီမှာ ရှိနေတာ အရာထင်တယ်။ မိုးခေါင်းတဲ့ ကန္တာရမှာ ငါဟာ ရေကြည်တစ်ပေါက်ပဲ။

ကြိုးကြာတွေ ပျံကြပြန်ပြီ။ မပြည့်စုံတဲ့ ဘဝကို စွန့်ခွာ ကိုယ်လွတ်ရန် ပြေးလို့ ပျံကြတာလား။ ဘယ်ကိုပျံကြမှာ လဲ။ ဘာအတွက် ပျံကြမှာ လဲ။ လောကကြီးမှာ အမေ့ခေါ်သံလောက် အားကြီးတဲ့ အသံရှိလေမလား။ အမေ့ရင်ခွင်ထက် နွေးထွေးတဲ့ ရပ်ဝန်းရှိလေမလား။ ပျံသန်းခြင်း ရဲ့ ဟိုဘက်မှာ ဘာရှိသလဲ။ ပေးဆပ်ခြင်း၊ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံခြင်း၊ စွမ်းသူက မစွမ်းသူကို ဖေးကူခြင်း။

မျက်ရည်ဖွဲ့၊ အလွမ်းဖွဲ့မည်ကာမတ္တ မဟုတ်။ မျက်ရည်ကြား အလွမ်းကြားထဲက မိမိကိုယ်ကို ရှိသေခြင်း၊ မိမိကိုစောင့်ရှောက်သော လောကကို ပြန်လည်ကျေးဇူးတုံ့ခြင်း၊ တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်ခြင်း၊ စွန့်လွှတ်ခြင်းတို့ က ထိုးထွက်နေလေသည် ။ ထို့အပြင် ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံတွေ ကျန်းမာရေးစနစ်ကို ခြိမ်းခြောက်နေသော ဦးနှောက်ယိုစီးမှုပြဿနာကို လှပကျွမ်းကျင်စွာ တွယ်ထားလေသေးသည် ။ ကျက်သရေရှိစွာ လှပနေသော အဖြူရောင်ဆရာဝန်တစ်ဦး။ ချစ်၍ စွန့်သွားသော ချစ်သူကို စွန့်၍ ချစ်ခဲ့ လေသူတစ်ဦး။ ဆရာလင်္ကာရည်ကျော် ဝတ္ထုရှည်ကြီးတွေ ဆက်လက်ဖန်တီး ရေးဖွဲ့နိုင်ပါစေကြောင်း ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလိုက်ပါသည် ။

ဒေါက်တာအောင်ကြီး

၆.၂.၂၀၀၉

စာရေးသူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်းမှာ ပါမောက္ခ ရဲမြင့်ကျော်ဖြစ်သည်။

၁၉၈၁ မှ ၁၉၈၅ အတွင်း ဆေးတက္ကသိုလ် (၁) ရန်ကုန် နှစ်ပတ်လည်မဂ္ဂဇင်း များ တွင် လင်္ကာ ရည်ကျော်အမည်ဖြင့် ဝတ္ထု၊ ကဗျာများ စတင်ရေးသားဖြစ်ခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် အလေးအထူး ကု ဘွဲ့လွန် သင်တန်းများ စဉ်ဆက်မပြတ် တက်ရောက်နေရသဖြင့် အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့် စာပေနယ်ပယ် နှင့် ဝေးကွာနေခဲ့သည်။

၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင် လင်္ကာရည်ကျော်အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုတိုများ ပြန်လည်ရေးသားခဲ့ပြီး ယနေ့အထိ မဂ္ဂဇင်းပေါင်းစုံတွင် ဝတ္ထုတို ၇၀ ကျော် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သော ဆရာ၏ ပထမဦးဆုံး ဝတ္ထုရှည် ‘ကြိုးကြာတောင်ပံခတ်သံ’မှာ အမျိုးသားစာပေဆု (လူငယ်စာပေ) ချီးမြှင့်ခံခဲ့ရသည်။

ဆရာသည် ဒေါက်တာရဲ(ကလေးအထူးကုဆရာဝန်)ကလောင်ခွဲဖြင့်လည်း မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ် များ တွင် ကလေးကျန်းမာရေးနှင့် လူငယ်ပညာပေး ဆောင်းပါးများ ရေးသားနေဆဲဖြစ်ပြီး ဆောင်းပါး ပေါင်းချုပ်များလည်း ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ယခုအခါ ဆရာသည် ဆေးတက္ကသိုလ် မကွေး၊ ကလေးကျန်းမာရေးပညာဌာန၏ ပါမောက္ခ/ ဌာနမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်းက သုတ၊ ရသ စာပေများ စဉ်ဆက်မပြတ် ရေးသားလျက် ရှိသည်။
